

Arrest

nr. 216 127 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DEMIR
Hoge Aardstraat 22/1
2610 WILRIJK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DEMIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, in functie van haar Nederlandse

echtgenote. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

1.2 Op 10 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 6 september 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van

Naam: C(...)

Voorna(a)m(en): G(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 19.01.2016 in functie van zijn echtgenote, mevrouw B(...), E(...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zijn echtgenote, nl. B(...), E(...) (rr. (...)) sedert 11.09.2017 zich heeft laten afschrijven naar het buitenland. Vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater, §1, 2° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Gezien er geen sprake is van kinderen in dit gezin (zie de gegevens van het Rijksregister) kan betrokkene onmogelijk de toepassing van de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 40 quater, §2 van de wet van 15.12.1980 genieten.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. Betrokkene werd aangeschreven op 23.04.2018 om hem daartoe in kennis te stellen. Op 30.07.2018 legde betrokkene daarop zijn arbeidscontract voor uit Nederland, alsook een aantal loonfiches.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat nergens uit het rijksregister of het dossier blijkt dat betrokkene en de voormalige referentiepersoon intussen zouden echtgescheiden zijn. In wezen is betrokkene dus nog steeds een familielid van een burger van de Unie. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz. toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en zij aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Betrokkene is bovendien nog niet zo lang in België (legaal) gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België nog niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Uit het voorgelegde arbeidscontact blijkt bovendien dat hij intussen aan de slag is in Nederland, zijn economische belangen dienen dus eveneens in Nederland te worden gesitueerd. Enig ander bewijs van integratie in België werd niet voorgelegd, vandaar dat een beëindiging van het verblijfsrecht gerechtvaardigd is. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het materieel motiveringsbeginsel en artikel 42quater van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Ook verwijst zij naar het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing luidt als volgt: (...)

Het artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Het artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d.10.08.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Schending motiveringplicht en evenredigheidsbeginsel en schending van art. 42 quater , §1 e.v Vw luidende als volgt: (...)

Zoals hieronder blijkt is de beslissing kennelijk onredelijk genomen en mist de beslissing elke juridische grondslag en bevat zij TEGENSTRIJDIGE ELEMENTEN ZODAT DE NIETIGHEID VAN DE BESLISSING ZICH OPDRINGT!

Dat enerzijds verweerder stelt dat verzoeker nog steeds gehuwd is met een burger van de Unie en hij dus recht heeft om zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen en anderzijds stelt dat verzoeker niet het recht heeft zich te vestigen in België. Dat alleen om deze reden al, de beslissing nietig dient te worden verklaard omdat de beslissing in strijd is met het redelijkheidsbeginsel.

Verweerder stelt dat verzoeker en dienst echtgenote geen werkelijk huwelijks-en gezinsleven meer onderhouden.

Verzoeker betwist dit niet. Wat verzoeker wel betwist is, dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de humanitaire situatie alsook met de huidige tewerkstelling en voldoende bestaansmiddelen van verzoeker.

Bijgevolg had verweerder nauwkeurig moeten onderzoeken of verzoeker misschien niet onder deze humanitaire situaties valt waarbij er rekening dient gehouden met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Uit de beslissing blijkt nergens dat verweerder heeft onderzocht wat/welke de familiebanden, culturele banden of sociale banden met zijn land van herkomst nog zijn en heeft verweerder hiermede geen rekening gehouden.

Verweerder heeft bovendien onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker thans volledig geïntegreerd is in België gelet op zijn jarenlange tewerkstelling zowel in België als in Nederland.

Dat hij thans niet werkt in België als werknemer of als zelfstandige doet hieraan geen afbreuk. Verweerder dient wanneer verzoeker geen werknemer of zelfstandige is in België wel rekening te houden met de voldoende bestaansmiddelen van verzoeker, al dan niet voortvloeiende uit een buitenlandse tewerkstelling (art. 42 quater, §4, 4° en §3). Verzoeker legde loonfiches neer alsook zijn

Nederlandse arbeidsovereenkomst. Hieruit vloeit voort dat hij ondanks hij geen werknemer of zelfstandige is in België hij wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt en heeft bewezen opdat hij niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Dat verweerder bijgevolg hiermede geen rekening heeft gehouden ondanks verzoeker zijn voldoende bestaansmiddelen heeft bewezen. Art 42 quater, §3 en §4, 40° stelt als voorwaarde dat: (...)

Verzoeker verblijft sedert 22.07.2016 legaal in België zodat aan de voorwaarde van tenminste 1 jaar verblijf niet kan getwijfeld worden.

Dat verzoeker tevens voldoende heeft aangetoond dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt namelijk door zijn tewerkstelling in Nederland, dat aan deze voorwaarde ook is voldaan, hierover kan niet de minste twijfel over bestaan.

In tal van arresten oordeelde de RvV dat DVZ zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

- Volgens de Verblijfswet (Vw) moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci. Bijgevolg kunnen ook inkomsten die in het buitenland gegenereerd worden, in overweging genomen worden. De bestaansmiddelen moeten evenmin rechtstreeks uit tewerkstelling voortvloeien.*
- Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.*
- In samenhang met artikel 20 VWEU wijst de RvV ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoont samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.*

Da deze rechtspraak sowieso analoog dient toegepast te worden op art. 42 quater, § 3 en 4 waarbij de betekening van 'voldoende bestaansmiddelen' dezelfde interpretatie blijft hebben zowel ten tijde van de aanvraag gezinshereniging als bij de beoordeling om al dan niet een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familielid van een burger van de Unie.

Bijgevolg had verweerder niet het recht om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker aangezien verzoeker heeft voldaan aan art. 42 quater §3 en §4, 4) tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Bovendien spreekt verzoeker perfect Nederlands en heeft verweerder hiermede onvoldoende rekening gehouden. Aangezien verzoeker sedert 2011 zowel in Nederland (bij W(...) V(...) A(...) anno 2015) als in België (D&B T(...) bvba te Z(...) anno 2016) heeft gewerkt, kan aan zijn integratie in het Rijk zonder meer niet getwijfeld worden.

Verweerder poneert ten onrechte zonder een afdoende motivering dat aangezien verzoeker in Nederland werkt, hij zich dan in Nederland moet vestigen.

Dat dergelijke motivering kant noch wal raakt en elke juridische en feitelijke grondslag mist.

Het is niet omdat verzoeker in Nederland werkt dat hij niet legaal in België kan verblijven wanneer hij voldoende bestaansmiddelen aantoont en het dus vaststaat dat hij niet ten laste zal vallen van de Belgische staat en aan de voorwaarde van art. 452 quater, §3 en §4 laatste lid voldoet en dit duidelijk heeft bewezen met gegeneerde inkomsten verkregen door een buitenlandse tewerkstelling!

Verzoeker is tegelijkertijd vennoot in een actief bedrijf in Nederland, genaamd V(...)bedrijf 'G(...)' opgericht op 1.07.2011 en nog eens een familiebedrijf genaamd 'A(...) Vof' zodat het duidelijk en vaststaat dat het aan enige bestaansmiddelen het de verzoeker niet ontbreekt!

Bovendien voldoet verzoeker aan de voorwaarde van art. 42 quater, §4, 4° eerste lid, meer bepaald kan dus gesteld worden dat verzoeker in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer is geweest van psychisch en verbaal geweld binnen het huwelijk.

Doordat de vrouw van verzoeker thans in Turkije officieel gehuwd is met iemand anders, maakt dat verzoeker het slachtoffer is van zowel psychisch als verbaal geweld binnen het huwelijk, aangezien hij nog steeds is gehuwd met Mevr. B(...) E(...).

Verzoeker heeft dit ten tijde van de uitnodiging bij de gemeente van Beringen ook duidelijk gezegd dat zijn vrouw hem heeft verlaten voor een andere man, zijnde een ex-verloofde van mevr. B(...) E(...).

Een en ander maakt dus dat verzoeker duidelijk voldoet aan de voorwaarde in art. 42 quater, §4 en dus in een schrijnende situatie van geweld verkeert, dat dit geweld niet uitdrukkelijk fysisch moet zijn doch er ook sprake kan zijn van psychisch en verbaal partnergeweld binnen het huwelijk.

Het feit dat de echtgenote van verzoeker binnen het huwelijk van verzoeker, aangezien ze nog niet officieel gescheiden zijn, er vandoor gaat en in Turkije een verlovingsfeest houdt met een andere man, er niet voor terugschrikt noch zich ervoor schaamt dit zichtbaar met foto's op haar Facebookpagina te tonen, maakt dat verzoeker thans in een schrijnende situatie verkeert.

Dat verweerder duidelijk hiermede geen rekening heeft gehouden, staat derhalve vast.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Minstens kan gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer onzorgvuldig te werk is gegaan en geen rekening heeft gehouden met de voldoende bestaansmiddelen van verzoeker en het verbaal en psychisch geweld binnen het huwelijk van verzoeker.

In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, kwam het aldus de verwerende partij in casu toe om aan de verzoekende partij de nodige inlichtingen te vragen met het oog op het doorvoeren van een correcte feitenvinding. Verzoeker stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik

heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is op dit punt dan ook in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding.

Om haar belang te behouden bij een vernietiging van de bestreden beslissing op grond van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat geen bijkomende inlichtingen in het licht van een correcte feitenvinding werden gevraagd, dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij bijkomende informatie had kunnen leveren die nuttig en nodig is bij het bepalen van een correcte feitenvinding. Het moeten aldus elementen of stukken betreffen die vermogen de bestreden beslissing te wijzigen.

Het staat vast dat niet met alle gegevens van het dossier van verzoeker werd rekening gehouden.

Met bovenstaande omstandigheden heeft verweerder geen rekening gehouden. Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

Minstens kan gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer onzorgvuldig te werk is gegaan door geen rekening te houden met de humanitaire situatie van verzoeker noch met de aangetoonde voldoende bestaansmiddelen van verzoeker.

Uit het bovenstaande blijkt immers dat verzoeker geen familiale, culturele of sociale banden meer heeft met zijn herkomstland en al zijn hebben en doen in België heeft en verweerder hiermee rekening diende te houden. Het middel is derhalve ernstig. (...)"

2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat zij nalaat aan te geven op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verzoekende partij roept tevens de schending van het "*materieel motiveringsbeginsel*" in. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 42^{quater} luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...) 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk; (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

(...) 4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. (...)

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij zich in een van de gevallen bevindt voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. Concreet is de bestreden beslissing gesteund op artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, omdat de

Nederlandse echtgenote van de verzoekende partij zich sedert 11 september 2017 heeft laten afschrijven naar het buitenland en bijgevolg is vertrokken uit het Rijk. Zoals hoger reeds gesteld, wordt dit niet betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij voert in de eerste plaats aan dat een onderdeel van de motivering tegenstrijdige elementen bevat. Zij stelt dat de gemachtigde enerzijds stelt dat zij nog steeds gehuwd is met een burger van de Unie en dus het recht heeft om zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, en anderzijds dat zij niet het recht heeft zich te vestigen in België. Volgens de verzoekende partij is de beslissing hierdoor in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat deze motivering tegenstrijdig is, zodat zij een schending van het redelijkheidsbeginsel ook niet aannemelijk kan maken. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij ook nalaat om in haar uiteenzetting een essentieel onderdeel van het betrokken motief te betrekken, met name het volgende: *“toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en zij aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven”*. De verzoekende partij betwist niet dat zij zich onder die voorwaarden in een lidstaat van de Europese Unie zou kunnen vestigen. Wat de mogelijkheid tot het zich vestigen in België betreft, maakt de bestreden beslissing precies een beslissing uit waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in België niet langer vergezeld is van haar *“EU-partner”*, omdat deze is afgeschreven naar het buitenland. Hoger is reeds meermaals vastgesteld dat de verzoekende partij deze vaststelling op zich niet betwist en ook niet betwist dat dit een van de gevallen is waarin de vreemdelingenwet toelaat een einde aan het verblijf van het familielid van de betrokken burger van de Unie te stellen. Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook alle grondslag.

Vervolgens betwist de verzoekende partij dat de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met haar humanitaire situatie, en met haar huidige tewerkstelling en voldoende bestaansmiddelen.

Met betrekking tot haar humanitaire situatie wijst de verzoekende partij erop dat rekening moet worden gehouden met het bestaan van familieband of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, en dat dit nergens blijkt uit de bestreden beslissing. Ook voert de verzoekende partij aan dat onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat zij thans volledig geïntegreerd is in België, gelet op haar jarenlange tewerkstelling zowel in België als in Nederland.

De Raad wijst erop dat artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet inderdaad de verplichting oplegt tot het voeren van een socio-economisch onderzoek, waarbij de gemachtigde moet rekening houden met *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin [zij] bindingen heeft met [haar] land van oorsprong”*. De Raad wijst erop dat de gemachtigde inderdaad heeft nagelaten uitdrukkelijk te motiveren met betrekking tot *“de mate waarin [zij] bindingen heeft met [haar] land van oorsprong”*. De verzoekende partij beperkt zich in haar uiteenzetting echter hoe dan ook tot een loutere bewering dat uit haar uiteenzetting blijkt dat zij geen familiale, culturele of sociale banden meer heeft met haar herkomstland, maar zij onderbouwt geenszins waarom dit het geval zou zijn. Haar uiteenzetting heeft immers slechts betrekking op haar situatie in België en Nederland. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier zij enig belang bij dit onderdeel van haar betoog zou hebben, zodat het enig middel in deze mate onontvankelijk is.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, wel degelijk ingaat op haar integratie en op haar economische situatie. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: *“Betrokkene is bovendien nog niet zo lang in België (legaal) gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België nog niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Uit het voorgelegde arbeidscontact blijkt bovendien dat hij intussen aan de slag is in Nederland, zijn economische belangen dienen dus eveneens in Nederland te worden gesitueerd. Enig ander bewijs van integratie in België werd niet voorgelegd, vandaar dat een beëindiging van het verblijfsrecht gerechtvaardigd is.”* De verzoekende partij betwist de vaststelling niet dat *“enig ander bewijs van integratie in België [...] niet [werd] voorgelegd”*. Ook zet zij niet uiteen op welke manier de bovenstaande overwegingen van de gemachtigde onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens lijkt te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, maakt niet dat de motivering gebrekkig zou zijn. De Raad benadrukt dat de gemachtigde in dit verband over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van

een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuïteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met haar weinig concrete uiteenzetting – op de concrete elementen waarop de Raad later ingaat na – kan de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

Het eerste element waarop de verzoekende partij concreet ingaat, betreft de vraag of de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De verzoekende partij voert hieromtrent een betoog in het kader van artikel 42^{quater}, § 3 en § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat zij in een schrijnende situatie verkeert en bijgevolg voldoet aan de voorwaarde van het voormelde artikel 42^{quater}, § 4, 4°.

De Raad wijst erop dat het betoog van de verzoekende partij op de bovenstaande vlakken juridische grondslag mist. Artikel 42^{quater}, § 3 van de vreemdelingenwet is immers enkel van toepassing wanneer een einde aan het verblijf gesteld wordt op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, met name wanneer “*de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt*”. Artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet is dan weer slechts van toepassing wanneer een einde aan het verblijf gesteld wordt op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, met name wanneer “*het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]*”. De *in casu* bestreden beslissing stelt echter een einde aan het verblijf van de verzoekende partij op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, zodat de bepalingen waarop de verzoekende partij zich steunt, niet aan de orde zijn. Het is dan ook niet nodig om verder in te gaan op het uitgebreide betoog van de verzoekende partij in dit verband.

Verder wijst de verzoekende partij nog op het feit dat zij perfect Nederlands spreekt en dat de gemachtigde hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden. Zij stelt dat aan haar integratie in het Rijk zonder meer niet getwijfeld kan worden, aangezien zij sedert 2011 zowel in Nederland als in België heeft gewerkt. Ook voert zij aan dat de gemachtigde ten onrechte zonder een afdoende motivering poneert dat, aangezien zij in Nederland werkt, zij zich dan in Nederland moet vestigen.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij. Zij laat na aan te geven op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling geen rekening zou hebben gehouden met haar kennis van het Nederlands. Ook wordt in de bestreden beslissing nergens gesteld dat de verzoekende partij zich in Nederland moet vestigen, omdat zij in Nederland werkt. De gemachtigde heeft slechts vastgesteld dat haar economische belangen eveneens in Nederland moeten worden gesitueerd. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier deze vaststelling niet zou beantwoorden aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier of kennelijk onredelijk zou zijn. Zij erkent in haar verzoekschrift overigens zelf dat zij in Nederland is tewerkgesteld. Ook met dit betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de motivering van de gemachtigde met betrekking tot het socio-economisch onderzoek niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Ten slotte voert de verzoekende partij nog een afzonderlijk betoog met betrekking tot de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

In de mate dat zij opnieuw verwijst naar het beschikken over voldoende bestaansmiddelen en het zich bevinden in een schrijnende situatie, kan de Raad verwijzen naar hetgeen hij in dit verband hoger heeft vastgesteld.

Vervolgens houdt de verzoekende partij voor dat het de gemachtigde toekwam haar de nodige inlichtingen te vragen met het oog op het doorvoeren van een correcte feitenvinding. Zij stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat aan de verzoekende partij op 30 mei 2018 een brief ter kennis werd gebracht waarin zij in het kader van artikel 42^{quater}, § 5 van de vreemdelingenwet werd verzocht om bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige

situatie, opdat de gemachtigde zou kunnen nagaan of zij desondanks haar verblijfsrecht kan verderzetten. Het administratief dossier bevat tevens een attest van inontvangstname, waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich op 29 juni 2018 bij de gemeente heeft aangemeld en de opgesomde documenten heeft voorgelegd. De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift niet uiteen waarom deze werkwijze van de gemachtigde in het licht van zijn zorgvuldigheidsplicht niet zou volstaan. Bovendien, ondanks het feit dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij – om haar belang bij dit onderdeel van haar betoog te behouden – moet aantonen dat zij bijkomende informatie had kunnen leveren die de bestreden beslissing had kunnen wijzigen, laat zij na dit ook daadwerkelijk aan te geven. Zij beperkt zich tot te stellen dat niet met alle gegevens van het dossier en “*met bovenstaande omstandigheden*” rekening werd gehouden, maar geeft niet aan op welke gegevens en omstandigheden zij doelt. Ook benadrukt zij opnieuw dat de gemachtigde zeer onzorgvuldig te werk is gegaan door geen rekening te houden met haar humanitaire situatie, haar aangetoonde voldoende bestaansmiddelen, en het feit dat zij geen familiale, culturele of sociale banden meer heeft met haar herkomstland en al haar “*hebben en doen*” in België heeft. Op al deze elementen is de Raad echter hoger reeds ingegaan, zodat het volstaat te verwijzen naar zijn vaststellingen in dit verband. Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk maken.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE